

Jak se správně pohoršit nad 67. kázáním Pavla Bubika?

Teologie | 17.7.2021 @ 8.34

UPDATE #1 z 20. 7. o paralele u Johnsona a Vallottona vizte pod článkem.

Nastala okurková sezona. Rajšťáky brunátní, vakcíny jsou napíchané, děti nosí vysvědčení, hrob je prázdný, delta bují, ledovce tají a lidé pořád hřeší. Tento poklid jako zvuk polnice prořalo 67. kázání Pavla Bubika, kolem nějž se strhla lítá pře, a to zvláště na Facebooku, když ho sdílel Pavlův pokrevní bratr Stašek. [Diskuse](#) čítala přes 120 komentářů. Pokud bude z nějakého důvodu nedostupná nebo pokud si ji budete chtít vytisknout, stahujte PDF verzi z 29. 6. [zde](#). Já sám jsem se o ní dozvěděl až s odstupem pár týdnů.

Pohoršení nad tímto kázáním spočívalo v jeho alternativním překladu slovesa [ἀπορτο](#) v Matouši 16,24, když namísto „zapři sám sebe, **zvedni** svůj kříž“ čte „zapři sám sebe, **odstraň** svůj kříž“ (9:10). V tomto článku vysvětlím své pohoršení nad pohoršením některých pohoršených a pokusím se ukázat, že pohoršení nad tímto kázáním může být na místě ze zcela jiného důvodu, než z jakého se pohoršovali tito diskutéři.

Úvodem několik poznámek:

K diskusi na Facebooku

Facebook je zábavní platforma. Nic víc, nic míň. Za tím účelem vznikl a k tomu účelu dodnes slouží. Fotky mojí krásné dcerky tam mají 15× víc lajků a shlédnutí, než Vaše nebo mé rádoby chytré komentáře, a je to tak správně. Kdo chcete vést skutečně věcnou debatu, napište článek do nějakého svobodného, necenzurovaného média. Založte si blog. Prezentujte to na [sympoziu VOŠMT](#). Pokud Vás z psaní bolí ruka, natočte to na Youtube, jako to dělá bratr Pavel. Facebook téměř nikdy není místem věcné diskuse. Ten duch, ta mentalita lajkování a mrkajících smajlíků, ten tlak na zkratkovitost a uštěpačnost, tam nic takového neumožňuje.

Ke kázání Pavla Bubika

musím říci, že ačkoli nejsem jejich velký znalec, jeho službu pokládám za výtečný příklad letniční homiletiky. Jeho leitmotivem je křest Duchem svatým. Evangelikálům bude jistě vadit jeho rétorika a narážky na duchovní zkušenosti. Bratr Pavel ale naštěstí není duchovním evangelikální církve, takže si může dovolit hovořit i o tom, že ho navštívil anděl a v něčem ho povzbudil.

Žel v AC není mnoho kazatelů tohoto typu. Na vzestupu je spíše terapeutický trend, v němž kázání adresuje nějaký životosprávní nebo psychologický aspekt. Kdo dnes káže o křtu Duchem svatým? Kdo se odváží v kázání apelovat na nadpřirozeno v klasickém letničním smyslu? Jaký je rozdíl mezi kázáními v AC a v např. CB? (Nic proti CB!)

K důrazu na řádnou exegezi

Fascinující z mého pohledu je, jak se celá Staškova opozice v diskusi semkla kolem důrazu na potřebu erudice pro správný výklad biblického textu. Některé ty formulace jsou krásné, až dojemné. Škoda, že se tato rozumná slova nestávají rozumnými činy podpory biblického vzdělávání v domovské denominaci.

Exegetu přeci nevychováte na své biblické hodině, ani na charismatické konferenci v USA a dokonce ani kdyby tu Keener strávil celý semestr. On se vlastně sám Keener jen tak nevyskytl, ni nezjevil z nebe. [Chodil](#) na biblickou školu, na CBC ve

Springfieldu.

Ani úroveň kritického myšlení nenaroste sama. Nezejví vám ji řečník na konferenci a nenaučíte se jí v učednickém programu. Učednický program dělá přesný opak, protože učedník má kriticky smýšlet pouze uvnitř své ideové krabice. Kritické myšlení se získává konfrontací s intelektuální jinakostí kupříkladu na seminářích a univerzitách nebo při samostatném pečlivém studiu.

Přesná vědecká exegeze tedy je bezesporu důležitá, ale pro její vítězství nestačí obořit se na jedno kázání. Je potřeba přistoupit od slov k činům a doporučit www.vosmt.cz každý rok několika šikovným, perspektivním exegetům. (Zde bych ještě podotkl, že CBH v posledních letech paradoxně předčí zbytek církve v zastoupení uchazečů ke studiu na VOŠMT. Není to sranda?)

K důrazu na původní význam

Radikální důraz řady diskutérů na původní význam klíčového slova v původním jazyce je správný, ovšem neúplný a v kontextu letniční teologie představuje spíše její evangelikální větev. Původní význam není to jediné, co v letniční hermeneutice figuruje. Svou roli má komunita, která text přijímá, roli má Duch, který v komunitě je a roli má samotné Slovo, které poznáváme na našem historickém horizontu.

Pro ilustraci: Co byste dělali, kdyby se Vám skutečně zjevil sám Kristus a oznámil Vám silně alternativní význam biblického textu? (A takto to mimochodem bratr Pavel nepodává ani s tím andělem!) Zajistě byste po Kristově zjevu mrštili prvním dostupným komentářem a pokud by byl od Keenera, musel by se Kristus Pán dostavit na Vaše přednášky, aby pochopil vztah mezi exegezí, vůdcovstvím, kvalitním manželským sexem a zakládáním zdravých sborů.

Nezlobte se, ale ta skálopevnost v přesvědčení, že text nemůže znamenat to, co nikdy neznamenal, mi připomíná dogmaticnost dispenzacionalistů, kteří mají na Pánův příchod málem minutáž, aby Pán přesně věděl, co dělat, až se bude vracet. Netvrdím, že osobní duchovní zkušenost jednoho gura má diktovat doktrínu církve. Tvrdím, že zkušenost prostě *má* váhu při hermeneutice a v homiletické praxi při práci s textem. (A guruismus je mimochodem nešvar, který v našich kruzích silně čpí, ovšem vůbec ne jen v kruzích okolo bratra Pavla, ale stejnou měrou po celém zbytku církve.)

Pokud mi stále nevěříte, musím se i já odkázat na autority. Je to, pravda, laciný a falešný argument, ale budiž ho třeba. Doporučím Vám Archera, Yonga, Greena, Gabaitse, Thomase, Frestadia a řadu dalších. Tito doktoři teologie z letničního prostředí často uznávají, že aplikace textu *může* jít za jeho původní význam. Já sám s nimi v některých bodech polemizuji, avšak ignorovat je jako nějaké výstřední nedouky nelze.

Pokud Vás to více zajímá, přijďte na naše sympozium (<https://sympozium.vosmt.cz>), které na VOŠMT pořádáme 28. ledna 2022, kde se i tímto budeme zabývat. Vřele Vám, kdo diskutujete na Facebooku, doporučuji přispět s vlastním referátem. Na sympoziu je daleko férovější a přátelštější prostředí, než na FB. Nikdy nebudete „odlajkování“ nebo „utření“, ale budete mít prostor se plně vyjádřit.

K důrazu na řečtinu a k hermeneutice

Znalost řečtiny při exegezi Nového zákona je extrémně důležitá. Ano, jsou odborníci, kteří novozákonní řečtinou třeba i plyně hovoří. (Já mezi ně nepatřím.) Ovšem když dojde na studie jednotlivých slov, pak se všichni odborníci odkazují na precedenty ve starořecké literatuře a na vyšší autority, např. lexikony. Dělají tedy totéž, co neproběhlý laik, když se snaží vygooglit si různé významy slov přes <https://biblehub.com> nebo <http://biblia.oblubienica.eu/>, jen to dělají sofistikovaněji. Biblické jazyky mají sice pokračování v moderní době, ale jejich idiom je mrtvý. Dnes již nikdo přesně neví, co přesně mohlo či nemohlo něco znamenat. Je naprosto možné, že některé biblické pasáže čte všech 1492 existujících komentářů bez správného pochopení logiky a funkce daného textu a že přesný význam čeká na objevení. V tomto jsou laikové a odborníci na stejné lodi.

Tím neříkám, že namísto pečlivého bádání po významu si ho má člověk vymyslet, pocitově obhájit a vyhádat. Vědecká exegeze má neodmyslitelné místo. (A proto bychom v AC potřebovali alespoň jednoho či dva vědecké exegety! :-). Čím víc toho však člověk ví, tím víc mu dochází, že některé pasáže jsou skoro neřešitelné (např. 1Kor 11,1–16), že se často opíráme o teologická předporozumění (např. různá řešení Sk 13,48), jindy sice rozumíme, ale zápasíme s aplikací (kdo z Vás kdy vzkřísil mrtvého, vypil jed?).

K věci

Bratr Pavel ve svém kázání vychází z překladu Nowej Biblije Gdaňskej, kde Mt 16,24 skutečně zní:

Wtedy Jezus powiedział do swoich uczniów: Jeśli ktoś chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie, i **usunie** swój krzyż, a idzie za mną.

Jde o velmi idiosynkratický, tj. svérázný překlad, který nemá obdobu v žádném mně známém překladu a přiznávám, že i dle mého názoru zde překladatel přestřelil, když slovo **ἀράτω** přeložil sakumprásk jako „odsuň“ v hlavním textu překladu. V kontextu kázání bratra Pavla je to ale složitější. Při pohledu na Matouše a na lexikony vidím dostatečné množství důkazů, abychom toto slovo, které opravdu znamená „zvedni“, chápali ve smyslu „seber“, což může znamenat i „odklid“ si“. Tuto tezi bych podpořil odkazem na Mt 9,6; 14,12; 17,27; 20,14; 24,17 a odkazem na významy I, III a IV v **LSJ**. Tento jemný významový odstín nám pomůže pochopit Mt 16,24 nikoli v bombasticky odlišném smyslu, ale ve smyslu, který trošku bratru Pavlovi a tomuto zvláštnímu překladu nahrává.

Matouše 16,24 můžeme chápat jako chiasmus:

A	Chce-li kdo jít za mnou,	Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἔλθειν,
B	ať zapře sám sebe,	ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν
B'	vezme svůj kříž	καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ
A'	a následuje mne.	καὶ ἀκολουθεῖτω μοι.

V B a B' vidím syntetický paralelismus, kdy „vzít svůj kříž“ je v rovnováze s „zapřením sebe sama“ jako neodmyslitelný předpoklad s nevyhnutelným důsledkem. Ježíš tedy jakoby říká: Pokud někdo chce jít za mnou (A), ať mne následuje (A')! Je to jednoduché (srov. **Mt 11,30**)! Stačí jen zapřít sám sebe, čili vzít svůj kříž.

Zapření sebe sama znamená vzít si **svůj kříž** (σταυρὸν αὐτοῦ), nikoli Ježíšův kříž, o který v bezprostředním kontextu jde (v. 21). Tvůj vlastní kříž je v Ježíšově představivosti něco, co ti brání jít za Ním, pokud to neneseš. Pokud chceš jít za Ježíšem, seber si ten kříž, který ti stojí v cestě, protože teprve potom můžeš Ježíše následovat. Tento obraz připomíná příběh o uzdravení chromého, kterému Ježíš předtím odpustil hříchy. Ježíš mu říká: A/ Vstaň a C/ jdi. Mezi tím však připomíná: B/ Vezmi své lůžko (**ἄρῳ** σου τὴν κλίνην – srov. Mt 16,24). To lůžko je zde stejně jako kříž něco, co musí dotyčný vzít, pokud má jít zdravý domů nebo za Ježíšem.

„Posbírat“ si svůj kříž a zapřít sám sebe je tedy to samé. Je to Ježíšova a Matoušova hra se slovy. Ježíš učedníkům a na prvním místě Petrovi říká: Odstup se svou vlastní teorií, ty satane. Zapři sám sebe, pochop, že já ponesu kříž. Tím vezmeš na sebe svůj kříž a budeš mne moci následovat. Já sám jsem svůj kříž, resp. má touha zachránit svou duši (v. 25). Pouze pokud tento kříž „seberu“, zapírám, čili odstraňuji z cesty sám sebe, „hubím svou duši“, zvedám svůj kříž a pouze pak jsem schopen zvednout Ježíšův kříž a opravdu Ho následovat až do krajnosti.

Ne každý z nás bude při následování Ježíše fyzicky ukřižován. Jak uvádí Carson, fráze „následuj mě“ neznamenala nutně doslovné fyzické následování (Carson, Matthew, ad 4,19 a 16,24). I kdyby však ano, nebude to totéž, jako když to udělal Ježíš. Jeho smrt prorazila tu bariéru mezi Otcem a námi, protože On nedbal svého Já, jakkoli nepředstavitelně vzácné toto Já bylo, ale zapřel sám sebe, ponížil se a položil život. Tím zabil dvě mouchy jednou ranou. Nejenže tím vyjádřil Boží odpuštění celému světu, ale také ukázal, co musí udělat ten, kdo chce přistoupit k Otcovi: Zapřít své já. Právě v okamžiku zapření svého já, čili své vůle, emocí a racionality, zvedám ten samý kříž, který musel zvednout Ježíš a následuji Ho na popraviště. Ježíšovo sebezapření se stává mým sebezapřením, Ježíšův kříž je mým křížem a já docházím spásy v NĚM, protože jsem „posbíral“ (ἀράτω) a tudíž uklidil z cesty všechno, co mi bránilo.

Má tedy křesťan „brát na sebe svůj kříž“? Ano. A tím vlastně ne. Tvůj kříž je, že pochopíš, že Ježíšovo vítězství je právě na kříži a Tvá cesta za Ním vede právě přes ten Jeho kříž. Z toho nevyplývá, že to budeš mít lehčí, jak by mohla napovědět povrchní úvaha typu „odhodím kříž, je mi fajn“. Naopak, jak k tomu píše Carson, „smrt sobě samému není pro Ježíšovy učedníky předpokladem, ale neustálou charakteristikou“ (Carson, Matthew, s. 379). Je to tedy naopak dramaticky těžší a horší, a to i kvůli dalšímu paradoxu: Ježíšovo vítězství, které máme *zdarma*, bylo *draze zapláceno* a my rovněž platíme na tomto světě *obrovskou cenu*, abychom z *milosti* vešli do slávy. Naše *neustálé* umírání nám samým je ukotveno v Ježíšově smrti na kříži, kdy *jednou provždy* umřel za naše hříchy.

Moje utrpení kříže, které platím za život víry, tedy není vstupenkou do nebe. Ta už je zaplácena. Trpět, přemáhat se, zapírat se a brát každý den svůj kříž není něco, co bych měl dělat, abych skóroval body. Je to přirozený a normální stav křesťana. Nesení našeho kříže, placení obrovské ceny, je prostě úplně normální součástí křesťanského života a pokud se nad tím někdo rozpakuje, pak se rozpakuje nad následováním Krista. Máme tedy snad dosmrti jen trpět? Jistěže ne, protože Ježíšovo jho netlačí! Ten hlavní problém, ten nejtěžší okamžik, který Ježíš v Mt 16 řeší, je to zjištění, že aby člověk získal život, musí ho ztratit. Jakmile tento kříž zvedneš a toto jho nasadíš, jakoby nebylo. Dokud ho nenasadíš, bude ti jeho tíha připadat nesnesitelná. Zvednutím kříže tedy kříž odsouvám z cesty.

Samozřejmě přiznávám, že ani tento pokus nemusí být bez problémů a nemusí být většinově přijat. Tvrdím ale, že nejde proti duchu Ježíšova učení, neodporuje kanonickému kontextu, je podložen exegetickými daty a poskytuje bohatou možnost praktické aplikace.

Proč to Stašek vůbec sdílel a jak se tedy pohoršit?

Důležitou otázkou, která zatím možná padla jen v skrytu, je proč to Stašek vůbec sdílel? V letech 2020–21 nic od Pavla nesdílel a ani před tím si nepamatuji, že by od něj byl cokoli sdílel, avšak nyní kromě inkriminovaného kázání Vzít či nevzít svůj kříž sdílel ještě i kázání Svoboda v Duchu svatém. O pravém důvodu si dovoluji zpekulovat.

V tom kázání Pavel B. totiž v aplikaci onoho netradičního překladu přechází k silnému důrazu na dokonané dílo Ježíše na kříži. Tento důraz je sám o sobě zcela v pořádku a naprosto v souladu jak s klasickým pentekostalismem, který se ostatně právě tímto důrazem odlišil od letničních svatosti, tak s luterským důrazem na milost, která *již je* dokonána a nemusí se tudíž kupovat nebo zasloužit. Pokud ale tento důraz nahlédneme z hlediska eschatologie, může se zdát, jakoby Pavel kázal eschatologii uvědomělou právě jako Stašek, u nějž jsem se to pokusil dokázat ve článku Stašek Bubík a Hnutí víry.

Stašek samozřejmě zná Pavlův rozhodný premilenialismus a futurismus a nejspíš s ním nesouhlasí, ale právě tento důraz na uvědomělost doprovázený revoluční rétorikou se mu musel zalíbit natolik, že to sdílel na své zdi. Sluchu zvyklému na Hnutí víry musely lahodit formulace jako „je třeba vidět způsob, jak toho dosahujeme“ (2:12) nebo to, že je potřeba „porozumět věcem jasným způsobem“ (7:24). Nejvíce však toto:

Pán říká: „Zapři sám sebe. Ano. Poniž se. Upokoř se. To je něco, co potřebuješ.“ Ale pak dál mnozí možná řeknete: „Ale, Pavle, jiné místa!“ Dobře, zkusme se podívat na jiné místa. Třeba Římanům 6,6: „A víme, že náš starý člověk byl spolu s ním ukřižován, aby tělo hříchu bylo zbaveno sil a my už hříchu neotročili.“ Ano, znám to místo, ale pojďme se na to místo podívat. Byl. V minulém čase. Kdysi jednou v minulosti. Už se to stalo! Pavel píše: „Víme to!“ Náš starý člověk byl už s ním ukřižovaný, aby to současné moje tělo bylo zbaveno síly hříchu. **Tam je to, co potřebujeme vírou uchopit.** To je ten důležitý moment, který potřebujeme, abysme mohli pochopit, co to znamená, že Duch svatý je vládcem v našem životě. (67. *Vzít či nevzít svůj kříž* @ 14:07)

Pokud se tedy nad něčím pohoršit, záminku vidíme právě zde. Pavel B. příliš horlivě bazíruje na Římanům 6,6 jako na dokonaném díle, zatímco on je to v kontextu kapitoly spíše motiv k (nedokonané) naději ve vzkříšení (v. 9) a motivace k (soustavné) službě spravedlnosti (v. 15). I v našem spasení je jakési už – ještě ne. Ježíš své dílo *už* dokonal, ale já *ještě nejsem v nebi*. Můj dluh *už* je přibit na kříž, ale přitom *ještě* pořád dlužím, protože jsem hříšný.

To už je ovšem detail a námět na ďalší diskusiu. Sečteno a podtrženo, pokiaľ nechceme, pohoršovať sa nemusíme, pretože bratr Pavel sa v danom kázaní nedopustil žiadnej hereze, iba snad niejakých sporných formulácií, ktoré sa ovšem v kázaní stanú i Vám i mně. I keď nemusíme s niektorými výroky bratra Pavla súhlasiť, silná imunitná reakcia zdieľať môjho nie je na mieste.

Dôraz na gramaticko-historickú exézezu je správny, ale v kontexte letniční teológie neúplný a bez činů podpory intelektuálnej kultúry cirkvi tiež jalový. Respektujú ovšem slobodu názoru a tak trochu, byť zrejme nie celá, rozumím i tomu, že i za touto príj je jakási dynamika zájmových sfér, ktorá túto jednotlivou diskusiu presahuje.

Update ze dne 20. 7.: Nesení kříže dle Johnsona a Vallottona

Za tuto informaci vděčím bratru Aleši Francovi, který na ni upozornil v komentářích níže a dost mi vadí, že jsem na to nepřišel sám. Další důvod se na tohoto „bratra“ zlobit. Za trest má zákaz vstupu na sympozium VOŠMT.

Ďalším dôvodom, prečo Stašek toto kázanie zdieľal na svojom Facebooku, môže byť to, že mu jeho myšlienka nie je neznáma z pera Krise Vallottona a Billa Johnsona, vedúcich megasboru Bethel Church v Reddingu, CA, Staškovej obľúbenej destinácie. V knihe *Nadprirodzený život kráľovských detí* autori na dvoch miestach podnikajú podobný myšlienkový pochod, ako bratr Pavel vo svojom 67. kázaní iba s tým rozdielom, že sa neopierajú o sporný preklad Mt 16,24 a že celou vec ďaleko pevnejšie zasadzujú do schématu uvedomenej eschatológie. V nasledujúcich dvoch výňatkoch zvýrazňujú kľúčové podobnosti.

Sme povolani učiť národy, ako zastaviť obrov, prosperovať v čase hladu, obnovovať mestá a obnoviť vzťah otcov k strateným deťom! Zakaždým, keď niekto ako Dávid alebo Jozef získa dostatočnú sebadôveru, aby povstal z anonymity a zmenil smerovanie dejín, niekedy cirkevný vodca naňho nalepí nálepku „pyšný“ a dá mu lekciu, po ktorej sa zo seba cíti zle. Takáto lekcia je zvyčajne ukončená vyučovaním o tom, že treba niesť svoj kríž. **Z nosenia kríža sme urobili príležitosť na kariéru namiesto toho, aby to pre nás bola záležitosť jedného dňa. Vychádza to z hlbokého nepochopenia toho, čo sa stalo, keď sme boli zachránení. Keď Ježiš povedal, že máme vziať svoj kríž a nasledovať ho, nehovoril o tom, že máme stráviť celý život nosením kríža na chrbte, keď to nerobil ani on sám. Chcel, aby sme vzali svoj kríž a nasledovali ho ku krstu, kde sa s ním zjednotíme v jeho smrti.** Pavol to povedal takto:

„Ved' vieme, že náš starý človek bol spolu s ním ukrižovaný, aby bolo zneškodnené telo hriechu, aby sme už viac neboli otrokmi hriechu. Lebo kto zomrel, stal sa slobodným od hriechu. Veríme, že ak sme zomreli s Kristom, spolu s ním budeme aj žiť. Ved' vieme, že Kristus, vzkriesený z mŕtvych, už viac nezomiera, smrť už viac nad ním nepanuje. Totiž smrťou, ktorou zomrel, zomrel pre hriech raz navždy, ale život, ktorý žije, žije Bohu“ (Rim 6, 6 – 10).

Sme povolani prísť ku krstu a vstúpiť tak do hrobu s krížom, ale máme z neho vyjsť s korunou na hlave! Našou korunou je to, že sa mu podobáme vo vzkriesení! Apoštol Pavol povedal: „Ved' aký je on (mysliac Ježiša), takí sme aj my v tomto svete“ (1 Jn 4, 17). Všimnite si, že nepovedal: „Aký bol,“ ale: „Aký je.“ Ježiš už nie je trpiaci služobník nesúci kríž. Je prichádzajúcim Kráľom. A my máme byť zjavením jeho kraľovania v tomto svete. Pavol to zdôraznil v liste korintskej cirkvi: „Už ste sa nasýtili; už ste zbohatli, začali ste kraľovať bez nás; kiež by ste len kraľovali, aby sme spolu s vami kraľovali aj my“ (1 Kor 4, 8).

Plné zjavenie toho, čo znamená byť spasený, musí preniknúť naše zmýšľanie, až kým úplne nepochopíme, že to, kým sme boli, je úplne mŕtve, a to, kým sme, je zjavením Krista na zemi. Keď sme prišli ku Kristovi, bolo prejavom pokory považovať samých seba za hriešnikov. Ale vrátiť sa späť a povedať, že nimi stále sme, znamená poprieť všetko, čo Kristus pre nás urobil. Pokračovať v tom nemá nič spoločné s pokorou, je to podceňovanie moci vzkriesenia, ktorú nám Boh dal, aby sme žili ako on.

Vallotton & Johnson 2013, s. 152–3

S našou mentalitou prežitia by sme sa mali vyrovnávať v krste. Ježiš povedal: „Ak niekto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma!“ (Mt 16, 24). Život vzkriesenia leží na druhej strane ukrižovania. Aby sme sa stali Kristovými učeníkmi, musíme sa pozrieť smrti do tváre. Robíme to vtedy, keď berieme svoj kríž a nasledujeme Ježiša až po ukrižovanie vo vode krstu.

„Alebo neviete, že všetci, čo sme boli pokrstení v Krista Ježiša, boli sme pokrstení v jeho smrti? Krstom sme teda spolu s ním boli pochovaní v smrti, aby sme tak, ako bol slávou Otca vzkriesený z mŕtvych Kristus, aj my vstúpili na cestu nového života.

Ak sme sa s ním stali podobní v jeho smrti, budeme mu podobní aj vzkriesením“ (Rim 6, 3 – 5).

Ak prinesieme svoj kríž k vode krstu, smrť, posledný nepriateľ duše, je zničená a my začíname prežívať život vzkriesených.

Vallotton & Johnson, s. 225–226

Stejně jako Vallotton a Johnson i bratr Pavel klade důraz na dokonanost kříže v každodenní zkušenosti křesťana. Na rozdíl od nich nekáže, že tato dokonanost kříže činí z věřícího vzkříšenou bytost, která žije jako Kristus a zjevuje Kristovu vládu v tomto světě.

Podobnost v myšlenkové linii je zde však velmi zřetelná. Stašek musel rozeznat to, co mohl slyšet na některé ze svých četných návštěv Reddingu a číst u svých oblíbených autorů. Ať už tedy bratr Pavel z této knihy vycházel či nikoli, do Staškova teologického mustru to dobře zapadlo.

(Zde ještě poznámka pro aspirující exegety: Použití 1Kor 4,8 v tomto smyslu u Vallottoona & Johnsona je perlička snad na stejné úrovni, jako ten kontroverzní překlad Mt 16,24.)

<https://selah.cz/teologie/jak-se-spravne-pohorsit-nad-67-kazanim-pavla-bubika/>